

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. II. Tentator diabolus Cupedinarium, & Aurificem agit, deliciis, &
divitiis fallit.

Job cap. 41. vers. 13.

celste, *præcedit egestas*. Divitias non habet ulla, quibus af-
secas suos & clientulos beet, eorumque inexplabilem
cupiditatem exsaturer. Inani & ludicra divitiarum um-
brâ fallit, quæ famem non sedat sed provocat, perinde
ut quis famelicum panem picum aut lignum apponat.

Verba il-
lius ambi-
gua sunt
ne inho-
nestum
appareat.

Dæmon principio sensum ac molliter inserpit, dein
vehementer atque hostiliter premit & arget; illius verba
sæpe obliqua & ambigua sunt, ne inhonestum appareat,
quod turpissimum est, & prorsus execrabile.

Multa si-
mul agenda
sub aspectu
ponit.

Multos decipit, dum eis multa simul agenda sub
aspectum ponit, ut eos acervo & mole rerum terreat.
Tu verò responde tentatori: Hac horâ hoc faciam, se-
quente aliud, aliudque tertiâ; non simul omnia. Ita pe-
detentim & per gradus confici possunt plurima.

Non pau-
cos multi-
tudine
precum
fallit;

Non paucos fallit precum multitudine, qui hoc
unum satagunt ut precatiunculas recitent quam pluri-
mas, num illud attendat faciant, hoc ipsi non mûsum cu-
rant; interim tiam sæpe magis necessaria & meliora ne-
gligunt.

Nequissi-
mâ humi-
litaris spe-
cie sedu-
cit,

Quantos nequissimæ humilitatis specie seducit, qui
actiones sanctiores multas omittunt, ne ab aliis habeantur
sancti, & inde ipsi fiant superbi.

Honesto
correctio-
nis titulo
in iram,
vindictam
impellit,
Spe vanâ,
taciturni-
tate super-
bâ deludit,

Honesto correctionis titulo multos in iram, contu-
meliam, vindictam, severitatem nimiam impellit: Alios
mansuetæ comitatis furo impedit, quò minus lasciva,
obretactoria, pessima quæque garrientes aut agentes
corrigan.

Tam blan-
dè quam
malitiosè
suadet,

Quam multos spe vanâ, taciturnitate iracundâ, vel
timidâ & superbâ, in omnibus fallis, religionibus fictis,
superstitionibus veris, scrupulis exitiosis, curiositatibus
noxiiis, odus & simularibus speciosis, lacrymis & sola-
riis captiosis, suspitionibus malignis, tristitiis aut gau-
diis inanissimis deludit.

Isaia c. 51.
vers. 23.

Nonnullis tam blandè quam malitiosè suadet: Ut de-
mum ab hac tentatione libereris, concède aliquantul-
um naturæ, satisfac animo, satia gulam, indulge genio,
exple appetentiam, da quid hilaritati, laxa voluptati
frenos, remitte arcum, ut denuo intendi possit. En ten-
tatoris astutiam: *Dixerunt animo suo, monet Isaïas, incur-
vare ut transeamus. Noli acquiescere, ait Bernardus, non est
enim transiturus, sed te graviter oppressurus. Quò magis vo-
lueris explere voluntatis sitim, eò magis lities. Tenta-
tionem non vincis, sed irritas & accendis, cum ei satisfi-
facis. Sed hæc infra explicatiùs trademus.*

Constantia
dæmonis
in tenta-
do est in-
defessa.

Potro indefessa est dæmonis in tentando constantia.
Non eum frangit temporis diuturnitas, non illum mo-
ræ tædet, ne si iterum iterumque ac sæpius repellatur,
animum despondet, aut in pagnandi contentione lan-
guet. *Ossa ejus velut fistula eris, ait Jobus, cartilago illius
quasi lamina ferrea. Ut enim ossa non flectuntur, nec
mollescunt, ita dæmon non incurvatur domitus, non
cedit victis, non continuo fugit pulsus. Musca est im-
pudens, identidem cedit, etsi centies rursumque centies
abigatur. Et sicut in exagitando & persequenda prædâ
non fatigatur, ita etiam in retinendâ impigerimus nulli
paret operæ. Ex ejus unguibus non minus difficulter
extorseris prædâ, quàm, ut verus est verbum, ex Her-
culis manibus clavam, aut à leonis unguibus semefum
agnum. Enimverò tentator iste non initio statim dentes
& ungues exerit; à levioribus incipit, picula minora
suggerit, paullatim ad gravia flagitia & crebriora transit,
in eos demum omnem malitiam effundit, & ad gravissi-
ma quæque pertrahit, quos illis tentationum præludiis
vicierit. Nimirum quò serpens caput immiserit, eò & re-
liquum corpus non difficulter introducit. Quò dia-
bolus digitum, eò & manum, brachiùmque totum
inferit.*

In retinendâ
prædâ est
impigerimus.

Franciscus Assisius vir sanctissimus monere solitus: si
diabolus, ajebat, vel unicum capillum nobis extorserit,
grandem inde eamum, aut rudentem validum texit: si
vel semel reminimâ nos irretiat, inde ad alia atque alia

A non difficili usasu proturbat. Si manum nolis perdere,
cave digitum tentatori porrigas.

C A P V T II.

Tentator diabolus Cupedinarium & Aurifi-
cem agit, deliciis & divitiis fallit.

V Ir sanctissimus abbas Mathois, quod Pelagius me-
morat, dicere solebat: Diabolus non peninde bo-
nus messor atque sator est; industria plurimum expen-
dit seminando, sed tantumdem non recipit merendo.
Quòd si tam abundantem haberet mensem, quàm co-
piolam spargit sementem, in sua horrea orbem univer-
sum conveheret. Diversis planè seminibus instructissi-
mus, malorum omnium seminator est. Neque verò
aliud, quàm herbas malas & inutiles, frumentum vitium,
adulterina semina, segetum pestes, lolium, urticas, tri-
bulos, lappas ferit. Sed, Numini sint laudes, non omnis
ejus satio surgit, hinc minus merit, quàm ferit. Sygii se-
minis multum interit.

Quemadmodum verò Satanas modò seminato-
rem, modò messorum, ita subinde mercatorem, mox
relictorem aut pellionem, nonnunquam Phrygionem,
jam verò pictorem, jam satorum, jam & sutorum; brevi
victorem aut tinctorem, modò pictorem agit, mille lar-
vas die uno, unicâ horâ induit. Jam pavonis, jam colu-
bri, jam leonis formam subit; formas se vertit in omnes.
Uti verò Archerontus hic tentator variâ sumit figu-
ras, & vultus præfert diversissimos, ita omnis generis
tentationes admover, jam minatur & terret, jam blan-
ditur & mulcet; modò rogantis, modò imperantis per-
sonam gerit; quæcumque vult, facies sibi aptat, ut ad om-
ne vitiorum genus pertrahat. Præcipuè verò triplici ten-
tatione humanam gentem ad malum sollicitat. Nam
sæpiissime aut Cupedinarium, aut Aurifcem, vel Bra-
ctearium, aut Pileonem agit. *Tentator filius Joannes
jam olim pronuntiat: Quoniam omne quod est in mundo,
concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & super-
bia vitæ, quæ non est ex Patre, sed ex mundo est. Cupedinarium
concupiscentiam carnis, Aurifcem vel Bractearium Con-
cupiscentiam oculorum, Pileo Superbiam vitæ perlua-
dere nititur. Ut igitur Tentatoris indolem ac genium
probè noverimus, hunc vobis Christiani, Cupedina-
rium, hunc Aurifcem & Pileonem depingam, ut tantò
minus lædat, quantò magis patuerint lædendi artes.
Hoc quidem caput Cupedinarium & Bractearium da-
bit noscendum.*

§. I.

V T Concupiscentiam carnis concitet Tentator,
Cupedinarium agit, & homines gulâ, libidine,
deliciis tentat. Edendi appetentiâ Protoplastos & om-
nes eorum posteros pessum dedit & in exitum adduxit.
Gulâ & libidine orbis universus ab hoc Cupedinario in-
fectus diluvii aquis submersus est. Pentapolis (seu quin-
que civitates Palæstinæ) flos & medulla omnium re-
gnorum, quia libidini servit, igne cælitus lapsa consum-
pta est. Gulâ & libido Cupedinarium illius notissimâ ten-
tationes Hebræum populum idololatriâ & omnibus
flagitiis contaminarunt: *sedit populus manducare & bibere,
& surrexerunt ludere. Moabitides feminæ Hebræos blan-
dâ humanitate ad pollutum, seu, vorivum epulum vo-
carunt. Hic Gulâ, Libido, Idololatriâ & omne ma-
lum suavi compendio persuadebatur ab illo ipso Cupe-
dinario. Fornicatus est populus cum filiabus Moab, quæ voca-
verunt eos ad sacrificia sua. At illi comederunt & adoraverunt
Deos earum. Hoc consilii gravissima fuit Cupedinarium hu-
jus tentatio, cum omnis populus Israëlitis præstantissi-
mum manna nauscaret, & carnes appeteret. Hæc duplici
Gulæ & Libidinis tentatione Cupedinarium ille maxi-
mam*

maximam orbis partem quotidianis lucris in suum censum redigit. Illud in tentationibus Gula miserum: Cum Gula quotidie litigandum & luctandum cominus. E ceteris plurima licet fugere. Et sæpe optimum lorica genus est procul abesse. Hic autem longè alia est ratio. Quotidie comedere ac bibere, debitum tamen modum nunquam excedere, exactam semper moderatiorem servare, difficile. Gulosà cupiditas & palliata necessitas tam vicina & validè tentationes sunt, ut ab eis sapissimè vincamur. Et quod plerunque vitium est, magis tentat & allicit: ita diebus esurialibus plerunque major sentitur fames, jejuniò verno magis sapiunt carnes. Nititur in veritum cupimusque negata.

In Paschatis pervigilio uisitata cocorum & pisporum tentatio est, à carnibus recens affatis allici ad libandum. Hic nares & oculi lenones agunt, & facillimè quod voluit persuadent, præsertim esuriens. Et quid interest, agunt, si dieculà dimidià præveniamus Paschatis lætitiã? Ubi tam pronum est os, tam promptè manus, tam expedita rationes, multò facillimè vincit Cupedinaris, qui suis insuper ratiunculis & enthymematis rem omnem facit expeditissimam. Quin audes, inquit, rem levissimam, & nullius piaculi? aut certè si quid contrahatur labecula, aqua lustrali abtergitur. Aude; nimius in suum genium rigor non placet superis. Ita patinarius hic Orator quodlibet non agrè persuadet.

Ita diabolus maximam orbis partem quotidie sternit gula vel luxuriã, vel utroque vitio, quod passim conjunctum. Si nites de insidiis præmednentur, vigilarent utique & intercessionem caverent. At nos quotidie moneatur: è cathedris omnibus clamatur: Attendite, diabolus est tentator, stratagemata ex Orco, quem cacodæmon aliter suæ potestatis facere nequit, gula & luxuriã vincit, Attendite. Nos verò insidiarum securi obviam quæque in prædam trahimus, glutimus, voramus, haurimus sine lege ac modo; vinci volumus. Longè aliter agunt quibus victoria valuit et cordi.

§. II.

Beatus Helenus, quem Rufinus Aquilejensis, & Palæadius Helenopolitanus laudant, divinis servitiis se mancipavit. Hunc cum solus ageret, vescendi mellis appetentia invasit. Circumspexit, viditque mellis favam è rupe defluentem & pane dicentem: Fruere inempta dape. At ille fallacias diaboli subodoratus: Discede, inquit, à me illecebrosa & deceptrix Concupiscentia. Scriptum est: *Spiritu ambulate, & desideria carnis non persequetis.* Jamque Helenus ipsum tentationis locum metuens & in abditiores recessus penetrans inedia se macerare cepit. Neque hic defuit tentatio. Nam ubi tertiam eò loci hebdomadem egisset, varium pomi genus huc illoc sparsum vidit. At ille repetitos diaboli dolos satis intelligens: Non comedam, inquit, imò nec tangam, ne fraterem meum, hoc est animam meam, offendam. Scriptum est:

Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod egreditur de ore Domini. Sic & aliam prioris abstinentiæ hebdomadem adjunxit. Cui demum Angelus quiescenti: Surge jam, inquit, & quæ tibi apposta reperies, turò vescere. Iustus abiit & invenit rivulum placidissimum, odoratis herbis prætextum. Ita lætula in cibum, in potum fons fuit. Herbas demessuit, comedit, bibit. Sed (liceat dicere) quam parvus est in suos ditissimus Deus! Cujus sunt omnes fere sicutarum, cuius est orbis terra, & plenitudo ejus? Famulo tam fideli aquam solùm & lactuculam crudam apposuit, sed, quod etiam sciamus, ita condidit, ut affirmaret Helenus se omni vitã suavius nunquam epularum. Quod & nos alibi confirmamus. Verè, quod Cyprianus dixit: *Voluptatem vicisse, voluptas est maxima, nec ulla major est victoria, quam quo de cupiditatibus refertur.* Non est illustrior pugna, nec triumphus gloriosior, quam tentatori non cessasse. Et Deus modo sanè admirabili,

A & prorsus incredibili suavissimè compensat quidquid de cupiditatibus hac in re tentationis victor sibi ipse subtrahit. Nos pariter exemplo Heleni in tentatione nobis ipsis occinamus: Scriptum est: *Spiritu ambulate.* Scriptum est: *Non in solo pane vivit homo.* Scriptum est: *Si secundum carnem vixeritis, moriemini.* Abi Concupiscentia fallacissima, in præcipitium duci sequentem. Ita loquitur, ita se ipsum erudit homo sui potens, qui à gula superari recusat. Sed plerique ita comparati sumus, ut estis nobis centies, estis millies occentetur: Vince gulam, vince luxuriam; & has, & illas tentationes vince: Scriptum est, *Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso Dei mei.* Scriptum est: *Qui vicerit, non dabitur a morte secunda.* Scriptum est: *Vincenti dabo manna absconditum.* Scriptum est: *Qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei, & non egredietur amplius.* Scriptum est, *Qui vicerit, dabo ei sedere in throno meo.* Scriptum est, *Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ.* Hæc talia, inquam, tamen multis vel sexcenties voce altà occinas, illi tamen unum hoc frigidissimum respondebunt: Credimus ista, sed homines sumus fragiles, potens est tentator, vinimur.

B Quid hæc dicitis, ignavi? Equidem homines sumus, sed qui omnia possumus in eo qui nos confortat. Porro tentator ita enervatus est, ut lædere non possit, nisi volentem lædi; ut nequeat vincere, nisi prorsus cupientem vinci. Scriptum est: *Super aspidem & basiliscum ambulabis, & conculcabis leonem & draconem.* Scriptum est: *Nonne si bene egeris, recipies: sin autem male, statim in foribus peccatum tuum aderit: sed sub te erit appetitus ejus, & tu dominaberis illius.* Et gula, & luxuriæ, ceterisque vitiis omnibus dominari possumus, modò velimus. Ad gulam edomandam potissimum spectat, observare Tempus, Modum, Mensuram cibi sumendi. 1. *Tempus*; ne quid extra prandium & cenam libet: sine summâ necessitate. Quisque sibi dicat: Non tibi, prius sanè aut siti ad proximum utque prandium, aut cenam. Saluberrimum hoc, si continuum. 2. *Modus* est, comedendo non tuburcinari, bo-

los non raptim ingerere, non præcipitare, nimiam ad cibos aviditatem coercere. 3. *Mensura*; Homo temperans & sobrius utcumque novit, quanto cibo potèque necessitati ac naturæ possit satisfacere; quidquid hos terminos egreditur, id redundans & nimium censet, eòque abstinere. *Tam insalubre, quam turpe est,* ait Seneca, *plus sibi ingerere, quam capiat, & stomachi sui non nosse mensuram.* Natura modico contenta, sobrietatis amanissima.

Ergo cui corporis animique salus est cordi, Cupedinarium illius fraudes exactè norit, ut promptè resistere tentanti possit.

§. III.

Q Vemadmodum verò Tentator Cupedinarium, ita Dæmon & Aurificem atque Bractearium agit, & uti delivitiis tantum pauperes, quam divites ceterat. Assidua pauperum querela sunt: Pecuniis egemus, sed eas difficillimè comparamus. Sine pecuniis nulla est vita. Ad pecunias quarendas nos extrema stimulat necessitas. Rapiendæ sunt, si eas aliter non liceat parare. At verò divites non minus ambiunt pecunias, quia plerunque illas magis esuriunt, dum nullis satiantur. Et uti vix ullus tam senex, qui non diutius vivere desideret, ita nemo ferè tam dives, qui non esse ditior laborer. Sub hoc doloso cinere tentationes latent innumera. Quid secleris non patrat amor? Ab hac unâ radice omnis generis vafraimenta, impostura, fraudes, injustitia pullulant. Nos quidem Paulus saluberrimâ præceptione imbuens: *Habentes alimenta,* inquit, *& quibus tegamur, his contenti simus.* Sed Mundus hanc legem jam pridem antequavit; abolita est præceptio ista; jam dudum eviliuit. Sed Paulus præceptionis suæ causam assignans: *Nam, qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem & laqueum diaboli, & desideria multa inutilia & nociva, quæ mergunt*

homines in interitum & perditionem. Radix enim omnium malorum est cupiditas, quam quidam appetentes erraverunt à fide, inseruerunt se doloribus multis. Desiderium discedendi comitatur cupiditas præ aliis emendandis hinc amor pompæ in vestitu, in famulatu, in ædificiis, in mensâ, in conviviis, in omni demum exteriore apparatu. Hæc animum à Deo crebris sed blandissimis furtis abducunt, eumque ad se trahunt & absorbent. Inde animus vanus, cupidus, elatus, Deo vacuus.

*Dicitur Dicitur
796
797
798
799
800*

Sapientissimè dixit Bias: Studium pecuniæ est Metropolis omnis malitiae. Quod æquè sapienter confirmans Timon: Duo sunt, inquit, malorum elementa, inexplabilis opum cupiditas, & gloriæ appetentia. Quid enim Auri dira fames mortalia pectora non cogit? Eritè canit, Venusinus ac verè:

*Horat. lib. 1.
epist. ep. 16.
ad Q. Junium
mibi p. 269.
Ambros. 10.
mo 4. lib. 1.
de Cain &
Abel cap. 5.
mibi p. 119.
idem 10. 5.
Comment. in
epist. ad Titum
mobi. cap. 6.
p. 400.*

Perdidit arma, locum virtutis deseruit, qui semper in augenda festinat, & obruitur re.

Hanc stigmæ aulicis tentationem & pecuniæ cupiditatem Apollonius quandam æris libidinem appellans: Omnibus, inquit, est invida, sibi vilis, in summis divitiis inops, affectu extenuat, quod sensu abundat. Nullus rapiendi modus, ubi nulla mensura cupiendi: elementa concutit, mare sulcat, terram effodit, calum votis fatigat, nec sereno grata nec nubilo, condennat proventus annuos, factisque terrarum arguit. Qui diligit argentum non satiabitur argento. Pecunia cupiditas omnia mala potest admittere, ideo radix omnium malorum est: quia ut desideria sua expleat, quod impossibile est, & maleficia & homicidia, & obscenitatem, & quicquid sceleris est, perpetrat, nec ad presens securus, quia semper cupida, & in futuro damnata.

*August. de
Verbis Do-
minis, secun-
dum Mattheum
serm. 12.*

His subscribens Augustinus: Extirpa ergo, inquit, cupiditatem, & planta charitatem: sicut enim radix omnium malorum est cupiditas, ita radix omnium bonorum est charitas.

Nemo igitur huic Aurifici deceptor credat argentum & auram monstrat, ut laqueos tegat: tu autem, o homo Dei, fuge hos laqueos, fuge, fuge: Tentator iste bractearius non capite te depulente, sed servum & quidem suum efficere. Pecuniæ cupiditas servitus est, non fœda solum, sed & omnibus modis noxia. Hos servos excludit calum.

*Pecuniæ
cupiditas
fœda est
servitus.
Horat. lib. 1.
epist. ep. 9.
ad Claudium
Neronem,
mibi p. 261.
Horat. lib. 2.
Carminum,
Oda 15. ad
Postumum,
mibi p. 60.
Chrys. 10. 3.
de Philo-
gonio episc.
mibi p. 836.*

Servus avaritiam, qui parvo nesceat uti. Quid igitur, obsecro te mi Christiane, quid tanto pe- te amas ea quæ amata inquam, possessa onerant, amittit la cruciant:

Lingenda cellus, & domus, & placens
Vxor: neque hasum, quas colis, arborum
Te præter missis Cupressus
Villa brevem dominum, & puerum.

Chrysostomus de sancto Philogonio disserens: MEF M ac TVVM, inquit, frigidum illud verbum, & quicquid est malorum, in vitam nostram invehens, innumeræque gignens bella. Gemina vox illa MEFM, TVVM orbem universum horribili adstringit frigore. Hinc animorum torpor; hinc similitates, rixæ, odia, malorum omnium lerna.

*1. Reg. c. 25.
vers. 8.
Ibid. v. 13.*

David jam unctus, nondum coronatus rex injurias maximas prævalido sanè stomacho concoquere poterat, at ubi sordidus & stultus Nabal stipem escariam contumeliosis verbis negavit, hic Davidem tentatio ingens incescit Nabalis cum omni familiâ jugulandi. Perierat David milites elemosynas, idque modestissimè: Quodcumque invenerit manus tua, da servis tuis, & filio tuo David. At Nabal elato supercilio turgidus & tenacissimus suarum rerum, nec panem unicum, sed nec obolum dedit, etli durissimus. Hæc ita bilem Davidi in nasum conciebant, ut mox classicum canens ad arma faos convocaret. Accingatur, inquit, unusquisque gladio suo. Hunc diem Nabal cum omni familiâ suâ vixit ultimum. Omnibus in Nabalis domo, & vel ipsi canibus pereundum est: suo natabunt sanguine. Non parcat ulli noster gladius. Er verò successum etiam hæc minæ cruentum habuissent, ni prudens Abigail intervenisset, & discretissi-

ma suadelâ tragœdiam sopiisset planè sanguinariam. Videte quomodo Avernalis Aurifex tentationibus pecuniariis totas domos, oppida, civitates, provincias, regna, orbem totum soleat turbare. Verissimè dixit Chrysostomus: Amor pecuniæ, cæcitas animæ. Quod Socrates confirmans: Nihil est iniquius, inquit, quam amare pecuniam, hic enim & animam suam venalem habet.

Est ergo tam vehemens, quam vulgata tentatio, pecuniæ cupiditas, impietatis putrix, laborum & ærumnarum, atque adeo aliorum sceletum & flagitiorum fecunda Mater. Quæ divi Prosperi verbis configno: Iis, S. Prosperi inquit, qui militant Deo, fugiende sunt ex toto corde divitiæ, quas qui habere volunt, sine labore non querunt sine difficultate non inveniunt, sine curâ non servant, sine anxietate delectatione non possident, sine dolore non perdunt.

CAPVT III.

Tentator diabolus pileonem agit; ambitione decipit.

Antonius Magnus tam variè tentatus est à cacodæmone, ei tamen tam animosè resistit, ut hujus artis hæceri possit Magister. Inter præceptiones, quas suis cederat, hæc erat: Cacodæmones vita perluadent affinitate virtutum. Hominum animos leni ac dulci veneno inficiunt. Sunt enim dæmones, quos Pios appelles, ad templa hi compellant, ad preces adigunt, sed suo lucro. Nam oculi multorum in templo in omnem partem evolvant, orationi aliquid lingua commurmurat, cor interrim in fines orbis evagatur. Sunt dæmonum alii, quos Vigiles dicas, hi noctu somnum subducunt, vigilas per-suadent hoc duplici quæstu, ut noctu vigilantium animos cogitationibus sterilissimis, imò & noxiis fatigent, ita illi tales interdum cum laborandum & orandum foret, dormiunt. Sunt alii, quos Humanos nomines: amicitias hi jungunt colloquiis initio sacris, sed inter eos, quorum mores non usque adeo probati, ita paulatim concordia spiritalis deitint in carneam & animaleam. Sunt alii cacodæmones, quos Iureconsultos & Theologos vocites, qui è scholis & legibus pronunciata recitant: Fama ff. de reg. præponderat emolumento pecuniario. Fama plus est custodienda quam oculi. Qui propriam famam negligit crudelis est. Mox illi unicam subvertunt voculam & perpendunt: Crudelis est, qui proprium honorem negligit. Hoc erudito velamine omnem vindicationis, jurgiorum, ambitionis nequitiam operiunt. Ita planè vitia virtutum affinitate persuadentur. Ita diabolus non Cupedinarium & Aurificem tantum, uti capite superiori demonstratum, sed & Pileonem agit, & pileos è plumis venustissimos concinnat. Non carnis tantum & oculorum concupiscentiâ, non deliciis solum & divitiis, sed etiam simperbiâ vitæ & ambitione tentat. Ita Cupedinarium, Aurificem, Pileonem induit. De priore duplici modo tenandi dictum: Tertium de Ambitione hoc Caput proponet.

§. I.

Novi orbis incolæ, Orientales * Æthiopes, aliique * Eri & sicut quasdam corporis partes, ita & caput solis plumes contegunt. Plumæ illis & vestes & pilei sunt. Suos diabolus pileos è discoloribus plumis conficit, Ambitione maximam Orbis partem seducit. Quid Ambitio, nisi elegans plumarum connexio? Quid honores & dignitates nisi plumulæ per aërem volantes? has tamen, velut infantes, sequimur ardentissimis studiis. Hæc Ambitionis tentatio nulli hominum ordini parcat. Non Christi Amicus, non Apostolis, non ipsis Angelis. In Christi cenaculum, in ipsum calum penetravit hæc lues. Munia splendida, existimatio honorifica, Auctoritas magna, dignitas ampla, celebre nomen, cit. sublimes